

dog ikke billigere, at vi stoppede den kassekamp – ikke klassekamp – og så sagde: Lad os nu få fat i de her målsætninger; vi vil have, at 95 pct. af alle unge får en uddannelse i 2015, og vi vil nå et måltal på 85 pct. i 2010 – og ikke al den udenomssnak?

Derfor spørger jeg igen: Vil I være med til at sætte ind dér, hvor det virkelig batter noget, så de unge får startet rigtigt, frem for at snakke kommunalt selvstyre?

Kl. 20:12

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ordføreren.

Kl. 20:12

Charlotte Dyremose (KF):

Jamen det vil vi meget gerne være med til. Undskyld jeg siger det, men jeg synes det bliver sådan en lidt sjov diskussion, for hr. Carsten Hansen siger dermed, at vi nu simpelt hen må trække det her område med produktionsskolerne ud, fordi det er så vigtigt, at vi ikke kan blande det ind i sådan nogle uvigtige ting som hjemme-hjælp, folkeskole og sådan nogle ting, som åbenbart ikke er så vigtige, at vi skal tage os af dem herinde på Christiansborg, men er så uvigtige, at vi godt kan overlade dem til kommunerne. Det er jo sådan set det, hr. Carsten Hansen står og siger, nemlig at det her område er for vigtigt til at blive blandet sammen med sådan noget som ældreplejen, som kommunerne tager sig af.

Altså, der må jeg bare sige, at der også er andre ting – og det vil jeg godt sige, selv om jeg er uddannelsespolitisk ordfører – end uddannelse, der også er utrolig vigtige, og som vi også godt tør overlade til vores kommuner.

Sagen er jo den, at når man ændrer de her refusionsordninger sådan, at kommunerne står for at skulle betale en større del af en ungs uddannelse, får kommunerne jo altså det tilskud – over det, der hedder bloktilskuddet – fra staten til at kunne finansiere det. Og så er tankegangen jo netop, at kommunerne skal tænke sig grundigt om og overveje, hvor de skal hjælpe til, at den her unge kommer hen, så den unge får det bedst tænkelige forløb. Så er det jo, alt andet lige, både menneskeligt og økonomisk i kommunernes interesse at sikre, at de unge mennesker bliver uddannet og dermed bliver gode aktive skatteborgere, som ikke ender med heller ikke at bidrage til den kommunale skattebetaling.

Kl. 20:14

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger, og vi fortsætter i ordførerrækken.

Den næste ordfører er fru Johanne Schmidt-Nielsen fra Enhedslisten, værsgo.

Kl. 20:14

(Ordfører)

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Tak. Jeg har jo normalt ikke særlig høje forventninger til regeringen eller Dansk Folkeparti for den sags skyld, men jeg vil sige, at jeg dog forventede, at man ville anerkende det problem, vi står med, og at man ville anerkende, at det her tal faktisk er faldende.

Regeringen har jo den her målsætning om de 95 pct. Den har vi alle sammen, den er også både god og smuk, det tror jeg ikke der er nogen der kan være uenig i. Vi synes alle sammen, det er en rigtig, rigtig god idé, at unge mennesker får en uddannelse, så de kan klare sig på arbejdsmarkedet og deltage aktivt i demokratiet.

Men det undrer mig med regeringens målsætning, at den politik, man så helt konkret fører, peger i den stik modsatte retning, altså at man fører en politik, der faktisk betyder, at færre unge får en ungdomsuddannelse. Det virker, som om regeringen har lavet en eller anden analyse, der går ud på, at man vil lave mere uddannelse for flere mennesker og for færre penge. Og når nogen så tillader sig at protestere over situationen – og det uanset om det er elever, lærere eller rektorer – så går regeringen på banen og beskylder dem for fusk og for snyd og vildledning, og undervisningsministeren kaster sig ud i alle mulige former for talakrobatik for at fortælle, at der ingen problemer er, at der aldrig bliver skåret ned, og at man lige præcis i år har tænkt sig at gøre noget ved problemerne. Og man kan sige, at vi jo senest i dag ser en eller anden form for akrobatik, når regeringspartierne forsøger at bilde os ind, at der slet ikke er noget problem.

Vi kan konstatere, at det efter 7 år med den her borgerlige regering er meget, meget tydeligt for alle, at det ikke går fremad på uddannelserne, men at det går tilbage.

Der sidder flere elever i klasserne på både handelsskoler og gymnasier; der er flere elever på de tekniske skoler, som har lærerfri timer; de fysiske rammer er nedslidte og faktisk i mange tilfælde direkte farlige. Vi har lige set en undersøgelse, der viser, at 82 skoler – det er så både folkeskoler og gymnasier – har fået røde smileys fra Arbejdstilsynet, og det får man altså kun, når arbejdsmiljøet ikke bare er dårligt, men er direkte farligt.

Når man tager alt det i betragtning, er det måske ikke så underligt, at færre unge gennem-